

ELÇİN 3 POYRAZLAR

—
Polisiye
Gerilim
—

KARA MUSKA

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Suat Zamir serisi

Ecel Çiçekleri (#1)

Kayıp Yüz (#2)

Çıplak Kalp (#3)

Gölgenin Eli (#4)

Selin Uygur serisi

Gazetecinin Ölümü (#1)

Kara Muska (#2)

KARA MUSKA

Yazan: Elçin Poyrazlar

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1.Baskı / Kırmızı Kedi Yayınları, 2016

Doğan Kitap'ta 1. Baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-51-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kara Muska

Elçin Poyrazlar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Dar sokağa girdiğinde karanlık iyice bastırmıştı. Eskimiş topuklarından çıkan tıkırtılar eşliğinde ağır ağır yürüdü. Aradığı apartman birkaç adım ötesinde onu bekliyordu. Dördüncü katı görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Perdesiz pencerelerden sokağa çiğ bir ışık sızıyordu.

Apartman girişine yaklaştı. Kapının ziline doğru kaldırdığı eli havada kaldı. İyi bir fikir miydi buraya gelmek? Gidecek bir yeri yoktu. Başka fikri olmadığı gibi...

Üstü keçeli kalemle karalanmış zile bastı ve bekledi. Taşınmadıklarını umuyordu. Kapı on saniye içinde sorgusuz sualsiz açıldı. Binanın dar girişinde birkaç adım ilerideki asansörün bozuk olduğunu müjdeleyen levhanın önünden merdivene yöneldi. Dört katı adımlarını sürükleyerek çıktı. Arada sönen ışığı yakmak için ellerini duvarda gezdiriyor, aydınlığa kavuşunca yeniden tırmanıyordu. Koyu renk, ahşap bir kapının önünde son buldu tırmanış. Hafifçe tıklattı kapıyı.

İçeriden gelen seslere kulak kesildi. Bir adam boğuk sesle bir şeyler anlatıyordu. Bina içindeki ışık yine söndü. Dönüp düğmeyi bulabilmek için eliyle duvarı yokladı. O sırada arkasından bir ışık yayıldı koridora. Döndü. Sakallı ve uzun saçlı genç bir adam ona bakıyordu.

“Kimi aramıştınız?” diye sordu beklenmedik misafire.

“Sinan burada mı? Onu acilen görmem gerekiyor” diye açıkladı misafir.

“Bir dakika” dedi genç adam, tam gidiyordu ki geri dönüp, “Kim geldi diyeyim?” diye sormayı ihmal etmedi.

“Selin geldi deyin” dedi sesi neredeyse fısıltı gibi çıkarak. “Selin Uygur.”

İçeriden gelen telaşlı ayak sesleri ona yetişemedi. Kapının tokmağını tutmaya çalışan eli boşluğu yakaladı yere yığılarken.

* * *

Gözlerini açtığında dar bir yatakta buldu kendini. Tavan dan sarkan çıplak ampulün tozlarını seyretti bir süre. En son ne zaman gelmişti bu apartmana? Yıllar önce mesleğinin en heyecanlı döneminde... “Mesleğim” diye düşündü acı bir gülümsemeyle. İnanmayı bıraktığı bir şey daha. Başını yana çevirdi ve duvarda karman çorman istiflenmiş kitaplara baktı. Sinan’ın kütüphanesi... Dergiler, dosyalar, romanlar, akademik kitaplar, sözlükler, ansiklopediler uyumlu bir kaosun içinde sırt sırta yaşıyorlardı.

Pencereden gelen tok bir ses yüzünden arkasına döndü. Apartman boşluğuna bakan küçük pencerenin önünde kirli bir güvercin ona bakıyordu. Pencereden sadece karanlık sızıyordu içeri. “Burası önceden kiler değil miydi?” diye kafa yordu dünyanın en büyük gizemini çözmek ister gibi. Gündüzle geceyi eşitleyen odadan çıkmak için önce yatakta doğruldu. Sonra üstündeki hırpani giysilerine baktı. Mor bir gömlek, kahverengi yün etek ve gri çoraplar. Hiçbiri ona ait değildi. Yatağın kenarında duran bez torba gözüne çarptı sonra. İçinde zavallı bir sandviç, bir iki gazete ve üç beş euro bulunan bez çantayı hatırladı. Dünyadaki tüm varlığı. Elini sertleşmiş saçlarında gezdirdi düzeltmek amacıyla. Ensesine küt inen saç onunla inatlaşıyor, tepesinde dikiliyordu. Bu anlamsız eylemden vazgeçip odanın kapısına yöneldi. Metal kolu yavaşça indirirken kulağına keskin bir cızırtı çalındı.

Uzun ve ışısız koridorda yürüdü. Soldaki kapıdan yayılan ışığa ulaştığında karşısına büyükçe bir oda çıktı. Oda birbirine bakan dört çalışma masasıyla tamamen dolmuştu. Masalar irili ufaklı bilgisayarlar, tepeler oluşturan dosya ve kâğıtlar, gazete ve dergiler gibi bir sürü ıvır zıvırla kaplanmıştı. Soldaki duvara yaslanmış raf-

larda da yüzlerce kâğıt ve dosyanın geri kalanı teşhir ediliyordu. Rafların önünde yüzleri eprilmiş iki koltuk, koltukların birinde de tekir bir kedi vardı. Bilgisayarların birinin başında bir kadın sırtı ona dönük çalışıyordu.

“Merhaba” dedi Selin boğuk bir sesle.

Kadın sesi duyar duymaz, “Günaydın. Ben Zeynep” diye ona doğru zıpladı.

Selin kadının uzattığı eli sıktı. “Ne kadar da genç” diye geçirdi aklından.

“Sinan sizi rahatsız etmememi söyledi. Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir. Pek rahat bir yatak değil de” dedi Zeynep özür diler gibi.

Selin kızın kafasında yumuşak siyah bir topa benzeyen kıvrıkcık saçlarını, bıcır bıcır bakan gözlerini ve telaşlı konuşmasını inceledi.

“Ben daha önce kadın hakları derneklerinde çalışıyordum ama gazetecilik hayalimdi. Bir toplantıda Sinan’la tanışınca kendimi burada buldum” dedi Zeynep, tüm geçmişini bir çırpıda özetleyerek.

Masanın üstünde duran simitler ve beyaz peynire gözü takıldı Selin’in. Karnı zil çalıyordu. Birkaç gündür midesine doğru düzgün bir yiyecek girmemişti.

Zeynep Selin’in nereye baktığını gördü. “Çok affedersiniz. Size de almıştım. Çay da var. Gelin beraber kahvaltı edelim” dedi. Selin kızın davetini reddetmedi ve yanındaki sandalyeye oturdu.

“Sabah garip bir ses vardı evin içinde” diye cızırtının ne olduğunu anlamaya çalıştı Selin.

“Evet. Burada mutlaka bir telsiz bulunduruyoruz. Polis telsizlerinden duyduğumuz haberleri takip etmek için. Her habere yetişemiyoruz tabii, ama önemlileri kaçırmak istemiyor Sinan. Eski bir alışkanlık diyor telsiz dinlemeye.”

Selin hatırlamıştı. Bazen cinayetleri, hırsızlık olaylarını, gasp ve kaçırma davalarını uzun uzun anlatırdı ona. Pek çok büyük haberi ilk o aktarmıştı Türk kamuoyuna.

“Sinan sanırım dinleniyor” dedi Selin dün gece Sinan’ı görememiş olmaktan rahatsız.

“O dinlenme nedir bilmez” diye yanıtladı Zeynep. “Sabah buraya uğradı. Size bir baktı, sonra da telsizden gelen bir haberi takip etmek için çıktı.”

Sinan değişmemiştii demek. Hâlâ sokaklardan haber çıkarmaya çalışıyordu. Kimilerine göre türü tükenmiş dinozor bir gazeteci...

Kapıdaki anahtar şıkırtısına iki kadın da kulak kesildi. “Sinan geldi herhalde” dedi Zeynep. Haklıydı. Sinan elinde cep telefonu, kolunda ağır görünen gri bir çantayla odaya girdi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye Selin’e doğru yürüdü.

“Dün akşam çok korkuttun bizi” dedi Selin’e sarılırken. “Nerelelerdeydin? Haber verseydin gelip alırdım seni.”

Selin Sinan’ın kollarında kaldı bir süre. En son kime sarıldığını anımsayınca içi sızladı. Acısını Sinan da hissedecekmiş gibi geri çekildi hızla.

“Kusura bakma” dedi yere bakarak. “Yolculuk oldukça yordu beni. Böyle habersiz, pat diye gelmemeliydim. Telefon bile edemedim sana.”

“Saçmalama” diye kükredi Sinan. “Başka kime gidecektin ki. İyi ki geldin. Dinlenebildin mi biraz?”

“Eh” dedi Selin. “Hâlâ sersem gibiyim.”

Sinan gözleriyle binlerce soru soruyordu Selin’e bakarken. Selin sorulardan kaçmak için tekrar başını öne eğdi. “Sinan şey...” diye söze başlamışken, “Şimdi değil” diyerek susturdu onu dostu. “Konuşacak daha çok zamanımız var. Önce sana *Telgraf*’ı anlatacım.”

Selin birkaç yıl önce Sinan’ın bol maaşlı ve iyi pozisyonundaki işinden ayrılarak kendi gazetesini kurmaya giriştiğini biliyordu. Bu konuda yazışmışlardı. İletişimlerinin azaldığı dönemde *Telgraf* isimli internet gazetesi doğmuş ve Sinan küçük bir ekiple kendi yağında kavrulmayı öğrenmişti.

“Başta çok zorlandım” dedi Sinan. “İnternet gazetelerini pek ciddiye almıyorlar bu ülkede. Reklam pastasından da neredeyse hiç pay alamıyoruz. Oysa en hızlı gazetecilik bu. Düşünsene dünün haberini basmak ne saçma.”

“Kaç kişisiniz burada?” diye sordu Selin.

“Ben dahil üç editör, bir grafiker arkadaş, bir de bilgisayar uzmanımız var. Ama ne uzman!” diye cevapladı Sinan, Zeynep’e göz kırparken.

“Şimdi işler daha iyi” diye sürdürdü Sinan gülererek. “Geçen yıl iki tane çok büyük haber patlattık. Ortalık yıkıldı. O zaman anladılar bizdeki cevheri. Belki sen de görmüşsündür.”

Selin, Sinan’ın işinden konuşurken parlayan gözlerine baktı. Hayır. Selin haberi görmemişti. O sırada kendisi haber olmakla meşguldü. Derin bir suçluluk duygusuna kapıldı. Eski dostuna neden ve nasıl ortadan kaybolduğunu, sonra neden birdenbire kapısını çaldığını bile anlatmamıştı. Sinan hazır olmadığını farkındaydı. O kadar berbat görünüyordu demek.

Selin’in aklını okumuş gibi koluna girdi Sinan ve onu koridora sürükledi. “Sen biraz daha dinlen, sonra oturur konuşuruz. Ayrıca sana yeni giysiler de lazım. Neyin modası bu Allah aşkına?” dedi gürültülü bir kakhaha patlatarak.

Selin ona, “Evsiz modası” demedi.

Gözlerinin önünde mavi bir şimşek çaktı. Konuşmak için ağzını açtı, boğazında büyük bir yumru varmış gibi tıslama sesi çıkardı. Elini boğazına götürdü. Parmakları ıslandı. Eline baktı. Siyah bir sıvı parmaklarının arasından akıyordu. Kırmızı değildi, bal gibi yapış yapıştı. Kara kan!

Panikle yere attı kendini. Dizlerinin üstünde boğazını tutarken duydu sesleri. Çevresine bakındı. Çamurlu yaprakların, donmuş toprağın üstündeydi. İnce, uzun ağaçların arasında oturuyordu. Uçsuz bucaksız çıplak bir orman... Kış bütün ağaçları soymuştu. Üşüdüğünü hissetti. Kara sıvıya bulanmış elleri titriyordu. Telaşla ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Ağaçların arasından yalpalayarak ilerledi. Sesler giderek yaklaşıyordu. Birinin, "Orada, yakalayın" diye bağırdığını duydu. Nefesi ağzından buharlaşarak havaya karışıyordu. Bağırmak istedi ama yine sesi çıkmadı. Daha hızlı koşmaya başladı. Ağaçlar artık seyrilmeye başlamıştı.

Açık bir alana vardığında gördü onları. Yüzü maskeli üç adam ayakta duruyordu. Birinin elinde silah, diğerinde bıçak, üçüncüsünde de kürek vardı. Ardından yerde dizleri üstünde oturan bir kadın gördü. Uzun kumral saçları vardı kadının. Yüzü yere bakıyor, sırtı hafifçe titriyordu. Ağlıyor gibiydi. Siyah maskeli adamlar kadının etrafını sarmış, gözlerini ayırmadan ona bakıyorlardı.

Kadın adamlardan korkuyor gibi değildi. Sanki ölen birinin mezarı başında yas tutuyordu. Adamların arkasında, bir iki metre uzakta yerde bir çukur gördü. Bir insanın girebileceği genişlikte bir çukur.

Yavaşça yaklaştı adamların arkasından. Kadının yüzünü görmek istiyordu. Neden kaçmıyor ya da adamlarla savaşıyordu?

Bir hayalet gibi sessizce ilerledi soğuk toprakta. Kadının dönmelerini ve ona bakmasını istiyordu. Kendisinin ne sesi ne de nefesi duyuluyordu. Yürüdü, yürüdü.

Kadına birkaç metre mesafe kala adamlar birden ona doğru döndüler. Ama kıpırdamadılar. Simsiyah gözleriyle takip ettiler onu. Maskeli adamları umursamadan yürümeye devam etti. Kadına birkaç adım uzaklıktaydı şimdi. Elini uzattı, omzuna doğru. Kadın titreyerek ağlamaya devam ediyordu. Birden kafasını çevirip ona baktı. Kendi yüzüydü ona bakan.

“Gelmeyecektin!” dedi kendi dudakları ona. “Buraya dönmeyecektin!”

O anda anladı.

Adamlar kollarından tutup havaya kaldırdılar onu. Az ötede ki çukura yatağa bırakır gibi bıraktılar. Karanlık ve soğuk boşluğa düştü. Üzerini buz gibi bir yumuşaklığın sardığını hissetti. Ellerini havaya kaldırıp kalkmaya çalıştı. Hareket ettikçe çukura daha da gömülüyordu. Sonra kadını gördü tekrar. Kendisini. Ona şefkatle gülümsüyordu.

* * *

İstemeye istemeye su dolu küvetten çıktı. Parmakları suda kalmaktan buruşmuş, dudakları morarmıştı. Bayılmış mıydı yoksa uyuyakalmış mıydı, emin değildi. Banyonun aynasında yüzünü uzun uzun inceledi. Yanakları içine çökmüş, yeşil gözlerine belirgin bir donukluk yerleşmişti. Biçimsiz kahverengi saçları ensesine saplanan dikenlere benziyordu. Göğüslerine baktı. Bir beden küçülmüştü memeleri. Belirginleşen kaburgaları nefes aldıkça inip kalkıyordu. Fazlasıyla zayıfladığını biliyordu. Özellikle de son birkaç ayda.

Kalçalarına dokundu. Darlaşmış bedeninde ellerini gezdirdi bir süre. Hiç sağlıklı görünmüyordu. Sağlıklı da değildi zaten. Sağlıklı ve güzel görünme modasının en kötü öğrencisiydi. Sinan'ın gözlerindeki acımayla karışık endişeli bakışı hatırladı. Pörsümüş bir insan müsveddesi. Kapının koluna asılı havluya sarındı. Kendini

görmek de, hissetmek de istemiyordu. Banyodan çıktı. Küçük odaya geçti. Yatağın üstünde duran siyah kot pantolona, beyaz gömleğe ve mavi kazağa baktı. Kenarda da paketlerin içinde iç çamaşırları ve birkaç adet çorap duruyordu.

Hemen giyinmedi. Yatağa çıplak uzandı. Yağmurun apartman boşluğunda yankılanmasını dinledi. Mezara benzeyen odanın ona iyi geldiğini düşündü. Az ışık, az ses, az hayat. Islak bedeni iyice soğumaya başladığı sırada kapı çalındı.

“Selin iyi misin? Çay yaptım gelsene” diyordu Sinan. Yatakta doğruldu. Kapıya baktı ardında Sinan’ın yüzünü görecekmış gibi.

“Tamam, geliyorum” dedi isteksizce.

Sinan salonda bir bilgisayarın başında, dikkatle ekrana bakıyordu. Kaşları çatıktı, eliyle ağzını kapamıştı. Az sonra ekranla kavga edecekmiş gibi duruyordu. Selin, Sinan’ın odaklandığı zamanki pozunun yıllardır aynı kalmasına şaşırmadı. İnsanlar değişmiyordu; ya kırılıyor ya yontuluyordu.

Eski dostunun yüzünü inceledi. Kızıla yakın kumral sakallarının arasına beyazlar düşmüştü. Açık kahverengi saçları yumuşak görünmelerine rağmen tepesinde dikiliyordu. Sinan’a bu özelliği yüzünden Tenten adını takmışlardı üniversitede. O saçın hakkını vermek istercesine inatçının tekiydi Sinan. Ne yapar eder istediğini elde ederdi. Sinan’la Selin aynı üniversitede, farklı bölümlerde okumuşlardı. Dostlukları ikisi de gazeteciliğe başladıktan sonra pekişmişti.

Sinan polis-adliye-siyaset haberlerine bakmaya başlamış, Selin’se diploması alanına yoğunlaşmıştı. Sinan’ın eski haline göre tek farkı onu daha yaşlı gösteren göbeğiydi. Selin’in kapıda dikildiğini fark edince yerinden kalktı.

“Hah şöyle! Neydi o yetmişlerden kalan giysiler!” dedi Selin’e doğru yürürken.

“Pantolon biraz bol ama kemerle idare ederim. Çok teşekkür ederim Sinan” dedi Selin belini ona gösterirken. Aslında hem pantolon hem de gömlek büyük duruyordu üstünde.

“Hay Allah, ben Zeynep’e sormuştum kaç beden alayım diye. 38 aldık ama onu da yanlış almışım, kusura bakma.”

“Hayır, hiç sorun değil” dedi telaşla Selin. “Böylesi daha iyi, zaten dar kıyafetlerde boğulacak gibi oluyorum” dedi. Biraz önce ağzından çıkanlardan pişman olmuştu.

İki dost birbirlerine bakarak sustular. Sinan dudağının ucuna gelen soruyu sorup sormama, Selin ise yanıtlayıp yanıtlamama arasında bocalıyordu.

“Diğer arkadaşlar gittiler mi?” dedi Selin konuyu uzaklaştırmak ister gibi.

“Evet. Bugün biraz erken izin verdim onlara, seninle laflarız diye düşündüm.”

Sinan masadaki tepside duran çaydanlığı eline aldı ve içindeki kızıl sıvıyı geniş kalçalı cam bardağa boşalttı.

“Gel otur şöyle. Nokta, çekil kızım” dedi koltukta miskin yatan kediyi hafifçe iterek.

“Kediye Nokta mı diyorsun?”

“Evet, bunun kardeşleri de vardı. Ünlem, Virgül, Parantez falan” dedi Sinan gülererek.

“Ben en çok Soru İşareti’ni merak ettim” dedi Selin kedinin kafasını okşarken.

“O en kafası karışık olandı” dedi Sinan, “o yüzden kaçtı.”

“Yani benim gibi” dedi Selin elindeki sıcak çaya bakarak.

“Bak Selin, anlatmaya hazır değilsen, dert etme. Ne zaman istersen o zaman konuşuruz. Ama halin hiç hoşuma gitmedi.”

Selin doğru kelimeleri bulmak için çaba sarf etti bir süre. Sinan’a anlatmayacaktı da kime anlatacaktı. Zaten olayın görünen yüzü çarşaf çarşaf yazılmıştı. Selin *Ülke* gazetesinin Washington temsilcisiyken bir cinayetin peşine düşmüş ve kendini Amerikan devletinin de dahil olduğu büyük bir siyasi komplonun içinde buluvermişti. Peşindeki katillerden kaçmayı başarmıştı ancak kimse, Sinan bile onların detaylarını ve ortadan kaybolduktan sonra neler yaşadığını bilmiyordu.

“Başına gelenleri ben de medyadan takip ettim. Ama ne kadarı doğru, onu ancak sen anlatabilirsin” diye bastırdı Sinan aklını okumuş gibi.

Selin pencerede kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Nisan

ayı yoğun yağmurlarla veda ediyordu. Kucağına yerleşmiş murlayan kediyi okşadı.

“Anlatacağım pek hoş bir hikâye değil. Ayrıca kendimle de gurur duymuyorum açıkçası” dedi Selin.

“Her zaman gurur duyulacak olaylar gelmiyor başımıza. Gündem baş döndürücü bir hızla değişiyor, hayat devam ediyor ve kimse kimseyi takmıyor. Ama ben seni takıyorum” dedi Sinan.

Selin dostuna gülümsedi. “İyi” dedi, “dinle o zaman.”

* * *

Akşam telsizle gelen bir haber üzerine Sinan fırlayıp çıkmış, Selin’i ofiste yalnız bırakmıştı.

“Kalanını da sonra konuşacağız, tamam mı? Her şeyi bilmek istiyorum” demişti Sinan kapıdan çıkarken. Selin hikâyesini bitiremediğine sevinmişti. “Böylesi daha iyi, çok daha iyi” dedi kendi kendine. Anlatırsa, geçmiş başkalarını da zehirleyebilirdi.

Sinan sabaha karşı geldiğinde Selin kucağında Nokta, koltukta uyuyordu. Kıpırmızı bir yüzle karşıdaki masaya oturdu. Selin ve Nokta esneyerek baktılar ona.

“Eee?” dedi Selin, “Haber neymiş?”

Sinan rüyada gibi konuştu: “Emniyet müdürünü öldürmüşler.”

“Ne?” diye sordu bir kez daha Selin, fısıltıyla çıkan yanıtı duyamamıştı.

“İstanbul İl Emniyet Müdürü Ünsal Yüksel cinayete kurban gitmiş” dedi Sinan yerinden fırlayarak. “Düşünsene, emniyet müdürünü öldürmüşler!”

Delici gözlerle çevresine bakan Sinan’ın yanına gitti. “Emin misin? Doğrulattın mı haberi?” diye sordu.

Sinan uyanır gibi silkindi. “Cinayet mahalline gittim. Adamın Balat’ta bir evi varmış. Kapının önü polis kaynıyordu. Benim dışımda bir gazeteci daha vardı. Yaklaştırmadılar bizi haliyle. Ama iki polislin konuşmalarını duyduk. “Hepimizin ağzına sıçacaklar, Ünsal Müdür’ün kesilmesi feci haber’ dedi içlerinden biri.”

“Kesilmesi mi? Bıçaklanmış mı?”

“Orası açık değil. Zaten çok kalamadık. İşe bak sen, emniyet müdürü öldürülmüş...” dedi söylediklerine kendi de inanamıyormuş gibi. Selin giderek canlanan Sinan’ın ateşle yanan yüzüne baktı. En son bu tür bir heyecanı hissettiğinde başına gelen belaları hatırladı.

“Siyasi bir cinayet mi?” diye sordu Selin.

“Öyle görünüyor” dedi Sinan. “Adamın binlerce düşmanı olmalı. Hem sol örgütler hem de Kürt militanlar ona dış biliyordu. Yüzlercesini ya içeri tıkmıştı ya da öldürmüştü.”

“İşin garibi” dedi Sinan kafasını kaşıyarak, “daha birkaç hafta önce Yüksel, Terörle Mücadeleden Sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcılığı’ndan terfi ederek İl Emniyet Müdürü olmuştu. Birileri feci bir intikam almış.”

“Devlet içindeki siyasi bir hesaplaşma da olabilir” diye bir fikir ortaya attı Selin.

“Son dönemde polis içinde tepeden gelen bir kabuk değiştirme operasyonu var” dedi Sinan. “Ama adamı en fazla sahte kanıtlarla işten atarlar ya da hapse gönderirler, niye öldürsünler ki?”

Sinan bir süre sustuktan sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti: “Öte yandan adamın geçmişindeki karanlık noktaları da es geçmemek lazım. Doğuda görevliyken gözaltında bizzat işkence yaptığı, yaptırdığı iddiaları vardı. Pek çok kayıp da cabası. Arkasının sağlam olduğuna hiç kuşku yok. Terfi üstüne terfi aldı. Kimilerine göre derin devletin adamı. Yani adamı öldürmek isteyenlerin sayısı binin altında değildir.”

Şimdi ikisi de susuyordu. Sinan birden montunu çıkarıp gömleğinin yakasını gevşetti. “En iyisi haberi yazmaya başlamak. Sabah bombasını biz patlatacağız” dedi bilgisayarın başına otururken.

Birkaç saat sonra Sinan’ın tüm ekibi toplanmış, haber kanallarının *Telgraf*’ın haberini dev puntolarla geçmesini keyifle izliyordu.

“Şuna bakın” dedi Zeynep heyecanla. “Ortalık toz duman olmuş. Birazdan yetkililerin açıklama yapacağı yazıyor.”

“Ben sana söyleyeyim o açıklamayı” dedi hemen yanında oturan Mehmet. “Teröre karşı savaşta şehit verdik, bunun hesabını soracağız!”

Zeynep sıkıntıyla ona baktı. “Evet, her seferinde aynı açıklama. Geçen hafta bir albay öldürülünce de aynısını söylemişlerdi.”

Selin sessizce ekrana bakıyor, Zeynep’le Mehmet’in konuşmalarını dinliyordu. “Olaylar ne zaman başladı? Anladığım kadarıyla bu yeni bir cinayet değil” dedi.

“Hayır” dedi Mehmet. “Son aylarda güney ve doğu illerinde görev yapan asker ve polisler suikastlar düzenlendi. Ama kurbanların hiçbiri üst rütbelerden isimler değildi. Yüksel’in öldürülmesi bu anlamda bir ilk.”

“Ayrıca...” diye devam eden Mehmet, Sinan odaya dalınca sustu.

Gecenin uykusuzluğunu Selin’in yattığı odada gidermeye çalışmıştı Sinan. Nadiren Tophane’deki küçük dairesine gidiyordu.

Sinan’ı gören Zeynep, “Sabahtan beri telefonlar susmadı” diye atıldı. “Birkaç kanal seninle görüşmek istiyor.”

“Beklesinler” dedi Sinan elinin tersini sallayarak. “Eee? Hazır mısın bakalım?” dedi sonra Selin’e dönerek.

Selin şaşkınlıkla, “Neye hazır mıyım?” diye sordu.

“Bu dosyayı sana vermeye karar verdim. En sağlamından araştırmacı gazetecilik yapılısın istiyorum. Cinayeti çözecek ve haberi en iyi şekilde yazacak biri lazım bana. Senden iyisi mi var!”

“Ben mi?!” diye haykırdı Selin. “Yapma Sinan. Daha yeni geldim. Her şeyden uzağım. Ayrıca habere çıkmayalı aylar oldu.”

“Daha iyi ya!” diye karşı koydu Sinan. “En iyi haberci, aç habercidir. Sen bu sürede bayağı acıkmışsındır. Ayrıca senden daha iyi iz süren bir gazeteci tanımadım ben. Olaylara uzak olman da bir avantaj ayrıca, gereksiz siyasi detaylar arasında kaybolmazsın. Zaten biz seni besleriz buradan.”

Selin ne dese Sinan’ı ikna edemeyeceğini anladı. Dostunun onu hayata bağlamaya çalıştığını hissediyordu. Sinan kendince ona iyilikte bulunuyordu.

Yeniden bir cinayetin peşinde koşmaya gücü var mıydı, emin değildi. Sinan yanına geldi ve elini omzuna koydu. “Arpacı kumrusu gibi düşüneneğine haydi işe koyul. Bunu senden daha iyi kimse yapamaz” diye ekledi.

Sonra Zeynep'e dönerek, "Bu işte beraber çalışacaksınız" dedi buyurur gibi. "Selin senden ne isterse ona sağlamanı istiyorum. Sadece bu davaya bakacak. Tamam mı?"

"Tabii ki Sinan" dedi Zeynep sevinçle.

Selin hâlâ bir yanıt vermemiştir. Ama Sinan'ın jestini reddetmek içine sinmiyordu. Ayrıca yapacak daha iyi bir işi de yoktu. "Tamam" dedi sonunda. "Ama bir şartım var. Aramızdan birinin kılına zarar gelme tehlikesi yaşanırsa araştırmayı bırakırım."

"Anlaştık" diye atıldı Sinan eli havada. "Medyanın tozu nasıl attırılmış görsünler!" diye haykırdı sonra.

Selin yüksek bir yerden düşmek üzereymiş gibi masaya tuttundu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aradığı kişiyi elindeki sigarasını vakum gibi emerken buldu. Adam çevresindeki dünyadan kopmuş, Boğaz'ın lacivert sularında kâh görünüp kâh kaybolan bir hayale bakar gibi denizi izliyordu. Selin'i ancak yanı başına gelince fark etti ve hemen ayağa kalktı.

"Selin merhaba, kusura bakma dalmışım. Şu renge, şu ahenge bak" dedi adam. "Var mı dünyanın başka yerinde böyle bir şehir!"

Selin İstanbul temalı karşılaşmadan memnun, oturdu masaya. Beşiktaş sahilindeki kafelerden birinde buluşmuşlardı. Erken saatler olduğu için boş sayılırdı mekân. Bahtiyar'ı arar aramaz onunla görüşmeyi kabul etmesine sevinmişti.

Bahtiyar Ertürk, babasını geçmişte sık sık ziyaret eden, ona ve kız kardeşine oyuncaklar getirmeyi ihmal etmeyen bir aile dostuydu. Uzunca bir süre görüşmemişlerdi. Üniversite yıllarında tekrar karşılaştıklarında Selin huzursuz olmuştu. Bahtiyar öksüz ve yetim olduğunu hatırlatıyordu ona. Bahtiyar'ın ailesiyle ahbablığı çok eskiye dayanıyordu. Babasının öğretmen olarak tayininin çıktığı kasabalardan birinde tanışmışlardı. Yıllar sonra polis emekli si olduğunu söylediğinde şaşırmıştı Selin. Çocukken ona bunun neden söylenmediğini düşünüp kafa yormadı. Geçmişinden gelen silik bir masal kahramanı gibi baktı Bahtiyar'ın yüzüne.

Babasının yaşlarında olmalıydı. Saçları başının tepesini ve alınını terk etmiş, yanlarda iyice seyrelmişti. Mavi gözleri, tombullaşmış yanaklarının üstünde derinleşerek kayboluyor, gözlüğünün ardından dışarıdaki dünyayı dikkatle izliyordu. Sinirli elleri masada duran sigara paketini rahat bırakmıyordu.

“Yaprakların hışırtısı, yüzüne vuran damlalar ve uzaktan uğuldayan İstanbul eşlik etti ona. Süresiz ve mesafesiz mutluluk. Felaket öncesinin aptallığı. Gölgeler ucuz bir filminden kopma fragmanlar gibi döndü kafasında. Bilmek ne müthiş bir yükü. Beynini sıfırlamak istedi. Tüm anıları ve benliğini formatlamak. Geçmişini bırakacak kadar saf değildi.”

Gazeteci Selin Uygur ABD’den memleketine döndüğünde bambaşka bir Türkiye’yle karşılaşır. Bombaların patladığı, cihatçıların ve militanların cirit attığı kaos ortamında İstanbul Emniyet Müdürü Ünsal Yüksel vahşi bir cinayete kurban gider. Ünsal Yüksel cinayetini araştırmaya başlayan Selin Uygur hem geçmişin hayaletleriyle yüzleşmek hem de peşindeki karanlık güçlerden kaçmak zorundadır.

Selin Uygur’ın Washington’dan sonra İstanbul’da geçen ikinci macerası Amerika, Ortadoğu ve Türkiye üçgeninde karanlık ve tehlikeli oyunlara ışık tutuyor.

Fotoğraf: Osman Kaytazoğlu

Elçin Poyrazlar 1975 Bursa doğumlu. ODTÜ İşletme Bölümü’nün ardından Belçika’da politik ekonomi doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. İstanbul, Brüksel, Washington, Londra ve Madrid’de saygın yerli ve yabancı medya kuruluşları için çalıştı. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz* (2022), *Çıplak Kalp* (2023) ve *Gölgenin Eli*’dir (2025). İngiltere’de Polisiye Yazarlar Birliği’ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi.

